

trzech lat), że przez to pobranie tej kwoty było niemożliwe i że w konsekwencji nie mogły zostać przekazane do dyspozycji Komisji odpowiednie zasoby własne.

- (¹) Akt dotyczący warunków przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz dostosowań w traktatach (Dz.U. 1985, L 302, s. 23).
- (²) Decyzja Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 128, s. 15).
- (³) Rozporządzenie Komisji z dnia 28 lutego 1986 r. ustanawiające szczegółowe zasady dla zapasów produktów w sektorze cukru znajdujących się w Hiszpanii i Portugalii w dniu 1 marca 1986 r. (Dz.U. L 57, s. 21).
- (⁴) Rozporządzenie Rady z dnia 24 lipca 1979 r. w sprawie odzyskiwania, po dokonaniu odprawy celnej, należności celnych przywózowych lub wywózowych, które nie były wymagane od osoby odpowiedzialnej za zapłatę za towary zgłoszone do procedury celnej przewidującej obowiązek uiszczenia takich należności (Dz.U. L 197, s. 1).
- (⁵) Rozporządzenie Rady z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 155, s. 1).
- (⁶) Sprawa C-30/00, Rec. s. I-7511.
- (⁷) Rozporządzenie Komisji z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę (Dz.U. L 262, s. 14).
- (⁸) Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie zapasów produktów rolnych znajdujących się w Portugalii (Dz.U. L 362, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Koophandel te Gent (Belgia) w dniu 19 lipca 2012 r. — Euronics Belgium CVBA przeciwko Kamera Express BV i Kamera Express Belgium BVBA

(Sprawa C-343/12)

(2012/C 303/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Koophandel te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Euronics Belgium CVBA

Strona pozwana: Kamera Express BV, Kamera Express Belgium BVBA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 101 ustawy o praktykach rynkowych i ochronie konsumenta, który ma na celu między innymi ochronę konsumenta i brzmi następująco: „Art. 101 § 1. Zakazuje się przedsiębiorstwom oferowania i sprzedaży towarów ze stratą.

Za sprzedaż ze stratą uważa się każdą sprzedaż po cenie, która nie równa się co najmniej cenie, za którą przedsiębiorstwo

zakupiło towar lub którą musiałoby zapłacić przy ponownym nabyciu, po odliczeniu ewentualnych obniżek, które zostały przyznane i ostatecznie uzyskane. W przypadku stwierdzenia sprzedaży ze stratą nie uwzględnia się obniżek, które są przyznawane — wyłącznie lub nie — za inne zobowiązania ze strony przedsiębiorstwa niż zakup towarów”, jest sprzeczny z dyrektywą 2005/29/WE (¹), gdyż zabrania on sprzedaży ze stratą, podczas gdy dyrektywa ta, jak się wydaje, nie zakazuje tego rodzaju praktyki sprzedaży i ustawa belgijska może być bardziej wymagająca niż przepisy dyrektywy i niż zakaz, o którym mowa w art. 4 dyrektywy?

- (¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22)

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 maja 2012 r. w sprawie T-529/09, Sophie in 't Veld przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2012 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-350/12 P)

(2012/C 303/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Sophie in 't Veld, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w kwestiach będących przedmiotem niniejszego odwołania;
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-529/09 kosztami poniesionymi w tej sprawie oraz w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wykładni wyjątków dotyczących ochrony interesu publicznego w dziedzinie stosunków międzynarodowych i ochrony porad prawnych. Te wyjątki od prawa publicznego dostępu do dokumentów są przewidziane w odpowiednio w postaci wyjątku bezwzględnego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia (¹) oraz w postaci wyjątku ograniczonego w art. 4 ust. 2 tiret drugie.

Rada twierdzi, że dokonując wykładni tych wyjątków, Sąd popełnił cztery błędy.

Po pierwsze Sąd błędnie uznał, że brak zgody co do podstawy prawnej nie mógł naruszyć interesów Unii w dziedzinie stosunków międzynarodowych (**pierwsza część zarzutu pierwszego**). Rozbieżność poglądów między instytucjami Unii i wybór podstawy prawnej są ściśle związane z treścią umów międzynarodowych. Ponadto rozbieżność poglądów między instytucjami dotycząca kompetencji może mieć wpływ na stanowisko negocjacyjne Unii Europejskiej, naruszyć jej wiarygodność jako partnera w negocjacjach oraz stanowić zagrożenie dla rezultatu negocjacji.

Po drugie Sąd zastosował nieprawidłowe kryterium badania i zastąpił ocenę Rady własną oceną znaczenia danego dokumentu dla stosunków międzynarodowych (**druga część zarzutu pierwszego**). Jeżeli chodzi o ochronę interesu publicznego w dziedzinie stosunków międzynarodowych, właściwym kryterium badania powinno być raczej to, które przyznaje „szeroki zakres uznania” zainteresowanej instytucji niż kryterium wymagające dowodu zaistnienia „rzeczywistej i konkretnej” szkody. Sąd naruszył prawo przeprowadzając pełną ocenę argumentów Rady przy zastosowaniu wymogu „rzeczywistej i konkretnej” szkody, zastępując w ten sposób własną oceną ocenę skutków ujawnienia dokumentu dla polityki zagranicznej dokonaną przez Radę.

Po trzecie Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie wziął pod uwagę sensytywnej treści zażądanego opinii prawnej oraz specyficznych okoliczności, które miały dominujące znaczenie w czasie, gdy żądano dostępu do dokumentu (**pierwsza część zarzutu drugiego**). Przedmiot opinii prawnej był związany z negocjacjami międzynarodowymi o sensytywnym charakterze, które w czasie, gdy został złożony wniosek o dostęp do dokumentu nadal trwały, przy czym negocjacje te dotyczyły podstawowych i fundamentalnych interesów w dziedzinie współpracy transatlantyckiej w zakresie zapobiegania terroryzmowi, zwalczania terroryzmu i jego finansowania, a kwestia wyboru podstawy prawnej, poruszana w opinii prawnej, była przedmiotem sporu między instytucjami. Sąd pominął charakterystyczne cechy opinii prawnej.

Na koniec — Sąd, w celu zastosowania kryterium nadrzędnego interesu publicznego, błędnie zrównał negocjacje i zawarcie umowy międzynarodowej z działalnością prawodawczą instytucji (**druga część zarzutu drugiego**). Czyniąc to, Sąd pominął istotne różnice między etapem negocjowania umów międzynarodowych, kiedy udział opinii publicznej w sposób konieczny jest ograniczony z uwagi wchodzące w grę interesy strategiczne i taktyczne, a etapem zawarcia i transpozycji takich umów.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 1 sierpnia 2012 r. — Miguel Fradera Torredemer i in. przeciwko Corporación Uniland, S.A.

(Sprawa C-364/12)

(2012/C 303/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Miguel Fradera Torredemer, María Teresa Torredemer Marcet, Enrique Fradera Ohlsen y Alicia Fradera Torredemer

Strona pozwana: Corporación „Uniland, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 101 TFUE (dawny art. 81 Traktatu WE, w związku z art. 10) i art. 4 ust. 3 TUE zgodne są takie regulacje, jak przepisy ustanowione przez rozporządzenie w sprawie stawek opłat za czynności pełnomocników procesowych, to jest Real Decreto 1373/2003 z dnia 7 listopada 2003 r., stanowiące, że w odniesieniu do wynagrodzenia pełnomocników procesowych obowiązują minimalna taryfa lub skala stawek minimalnych, które mogą być podwyższone lub zmniejszone jedynie o 12 %, w sytuacji gdy władze państwa członkowskiego, w tym jego sądy, nie są faktycznie uprawnione do odstąpienia od stosowania stawek minimalnych ustalonych w takiej określonej przepisami taryfie w przypadku gdy zachodzą nadzwyczajne okoliczności?
- 2) Czy do celów stosowania wyżej przywołanej taryfy i niezastosowania stawek minimalnych ustanowionych przez tę taryfę za nadzwyczajne okoliczności można uznać występowanie istotnej dysproporcji między rzeczywistym wkładem pracy a wysokością zasądzonych honorariów ustalonych zgodnie z taryfą czy też skalą stawek minimalnych?
- 3) Czy art. 56 TFUE (dawny art. 49) jest zgodny z rozporządzeniem w sprawie stawek opłat za czynności pełnomocników procesowych, tj. Real Decreto 1373/2003 z dnia 7 listopada 2003 r.?
- 4) Czy przywołane wyżej uregulowanie spełnia wymogi konieczności i proporcjonalności, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE (¹)?
- 5) Czy art. 6 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ustanawiający prawo do rzetelnego procesu sądowego, obejmuje prawo do skutecznej obrony w sytuacji, gdy ustalona kwota wynagrodzenia pełnomocnika procesowego jest nieproporcjonalnie duża i nie odpowiada rzeczywistemu wkładowi pracy?